

Neděle 5.3.2006 – Sbor Církve bratrské v Praze 3

(1. postní neděle Invocavit)

Text: „*Jako spolupracovníci na tomto díle vás napomínáme, abyste milost Boží nepřijímali nadarmo...*“ (2K 6,1; čtení 2K 6,1-10)

Už se vám někdy stalo, že jste přišli do koupelny a zjistili, že vám tam teče voda? Anebo jste přišli na to, že jste celou noc zbytečně svítili ve sklepě, v komoře, ve spíži? Určitě jste hned zastavili vodu v koupelně a zhasli světlo ve sklepě! Může se stát, že nám kvůli naší zapomnětlivosti nebo roztékanosti unikají po kapkách kubíky vody nebo kilowatthodiny elektrické energie! Je to škoda. Taková nehospodárnost se může pěkně prodražit.

Jindy zase můžeme vlastní neukázněností promarnit v životě spoustu času a nevyužít dobré příležitosti ke vzdělávání, k pomoci druhým, k odpočinku, ke svědectví o Kristu. Když si to uvědomíme, je nám to většinou líto. Ale ani čas ani životní příležitosti se nedají vrátit.

1. Boží milost je „*drahá*“

Jako křesťané nehospodáříme jen s vodou, elektřinou, penězi nebo časem jako ostatní. Před Bohem neseme odpovědnost za dar života, za své zdraví a především také za Jeho milost. Co je to „*Boží milost*“? Když slyšíme „*milost*“, možná se nám vybaví nejdřív situace odsouzeného člověka. Lidé, kteří někomu neúmyslně ublížili anebo i ti, kteří spáchali nějaký zločin, často žádají o milost. Provinili se, zaslouží trest, ale tak rádi by byli „*omilostněni*“, aby nemuseli do vězení. Řecký výraz CHARIS se dá přeložit podle souvislosti jako „*milost*“, „*milostivý čin*“, „*přízeň*“, „*vděčnost*“, „*laskavost*“. Ap. Pavel píše křesťanům do Korintu, že je Bůh zachránil před jistou smrtí: pro svého Syna Ježíše Krista jim dal svou milost: odpustil jim hříchy a daroval věčný život. Bez vlastních zásluh, bez placení, bez vlastního úsilí se stali Božími dětmi. Proto teď mají být dobrými hospodáři se vzácným darem Boží milosti. Tak si to dost často říkáme, že „*žijeme z milosti*“, že všechno je milost, ale někdy ani nevíme, co říkáme a co to pro nás znamená.

Boží milost můžeme přijmout pouze jako dar, Bůh je dává lidem zdarma. Je třeba ovšem vědět, že Bůh tímto darem, svým odpuštěním chce srdce a život člověka úplně změnit. On mění náš vztah k sobě, vztahy k lidem, mění celé naše životní zaměření. Pán Bůh chce, abychom se Ho vírou celý život drželi a z tohoto vztahu čerpali sílu, odvahu, vytrvalost k takovým rozhodnutím a postojům, které odpovídají nové životní situaci.

Ve víře v Ježíše Krista se každému křesťanovi otevírá přístup ke zdroji Boží lásky a milosti. A my můžeme pro sebe brát z toho Božího bohatství tolik lásky, pokoje a naděje, kolik „*uneseme*“. Ale nesmíme zapomínat na to, že ta vzácná Boží milost byla zaplácena drahou krví Božího Syna. Boží milost dostáváme *zdarma*, jako dar, ale ona je *drahá* a nemá při nás vyjít naprázdno. Pravděpodobně většina z vás zná jméno statečného křesťana a teologa Dietricha Bonhoeffera. Ten velice naléhavě připomínal křesťanům, že Boží milost je drahá milost, a varoval před tím, abych z drahé milosti dělali „*lacinou*“.

2. Kdy z *drahé* milosti děláme *lacinou*?

My lidé máme jednu takovou nepěknou vlastnost, že dokážeme skoro všechno pokazit. I ty nejkrásnější věci. Dokážeme zklamat důvěru, zneužívat něčí dobrotu, předstírat lásku... (*Jeden můj kolega přijal do své rodiny na několik měsíců jednoho bezdomovce. Starali se o něj, vařili mu a šatili ho a přijali jako svého do rodiny. Odjeli na dovolenou a nechali mu být k dispozici. Když se vrátili, zjistili, že jejich host je pryč a s ním spousta jejich věcí!*)

Člověk dokáže zneužít nejen lidskou, ale i tu vzácnou Boží dobrotu a to tak, že si ji přestane vážit, že přestane za ni děkovat, že ji začne považovat za samozřejmost....

- Tak se to přihodilo kdysi také Božímu lidu Izraeli. Pán Bůh vyslyšel jejich volání o pomoc a vysvobodil je z egyptského otroctví. Izraelští se z toho radovali a oslavovali Boha za tento zázrak vysvobození. Ale sotva se na další cestě objevily překážky a komplikace, začali naříkat a litovat toho, že z Egypta vůbec odešli! Nebylo to Boží vysvobození úplně zbytečné?

- Když se ap. Pavel o tisíc let později dívá na korintskou církev, když přemýšlí o poměrech a vztazích, jaké tam jsou, má starost. Ptá se, jestli nebylo to všechno kázání o Kristu, o Boží lásce, o Božím odpuštění jenom plýtváním sil? Nebylo to všechno snažení zbytečné? Bylo to jen chvilkové a povrchní, co tam Bůh svým Slovem a Duchem v životech těchto lidí vypůsobil? Nehrozí křesťanům v Korintu, že budou přijímat Boží milost *nadarmo*?

Nemůže se také nám dnes přihodit něco takového, že z té vzácné a drahé Boží milosti se stane časem milost laciná? Když za Boží milost, za Boží odpuštění přestaneme děkovat, když na ni přestaneme odpovídat poslušností a konkrétními činy, přestává přinášet v našem životě pravé ovoce a my jsme v nebezpečí, že přijímáme Boží milost zbytečně....

3. Podle čeho se pozná, že někdo bere Boží milost *nadarmo*?

Jako křesťané prosíme denně o Boží odpuštění. Toužíme po Božím pokoji a víme, že s nevyznanými hříchy se nežije dobře. Jenže někdy se stává, že o Boží odpuštění sami prosíme, ale když někdo o odpuštění prosí nás, nejsme ochotni odpustit. (viz podobenství o 2 dlužnících!) Pak to znamená, že jsme Božím odpuštění neporozuměli správně! Boží smilování má měnit naše srdce, naše postoje a pomáhat nám odpouštět také druhým! (viz slovo PJ – u Modlitby Páně!)

Trochu podobné je to s Boží láskou. Jsme rádi, že nás Bůh miluje a nejednou se samou radostí nad tou Boží láskou přímo „*tetelíme*“! Za Boží lásku děkujeme, zpíváme o ní, mluvíme o tom, že také my milujeme Boha. Jenže pak dojde k nějakému nedorozumění, nepohodneme se s někým a jeden na druhého zanevřeme. Leccos se může stát. Ale pokud s tím nic neděláme a nemáme někoho rádi, pak si musíme vyslechnout, co k tomu říká Bible. „*Řekne-li někdo: „Já miluji Boha“, a přitom nenávidí svého bratra, je lhář.*“ (1J 4, 20)

Také ve vztahu křesťana ke hříchu se pozná, jak přijímáme Boží milost...Pokud si někdo omlouvá svá selhání, hříchy, nečiní z nich pokání, nevyznává je, dostává se do nebezpečí, že přijímá Boží milost „*nadarmo*“.

4. Kdy a jak přijímáme Boží milost s užtkem – kdy přináší v našem životě ovoce?

Pokud je nám líto zbytečně tekoucí vody, promarněného času nebo lehkomyšlně utrácených peněz, může to být známka toho, že jsme dobrými hospodáři. Dnes si nad Bibli připomínáme, že je také důležité, abychom nenechali „*naprázdno*“ pracovat Boží milost. To je ještě větší škoda.

Když chodí děti do školy, za několik let se naučí číst, psát, počítat, kreslit, zpívat, hrát na hudební nástroj, naučí se mluvit anglicky, německy, francouzsky...Jak to, že za 5, 10, 15 nebo více let křesťanského života to není vždycky poznat, že jsme ve víře, v lásce, v naději, v trpělivosti, v poslušnosti, v pokoře dál?!?

Kolik let jsi v té Boží škole? Kolik kázání jsi už v ní vyslechl? Kolikrát jsi dal na Boží slovo konkrétní odpověď a něco ve svém životě změnil? Kdy to bylo naposledy? To jsou důležité otázky, které nám mají pomoci rozpoznat naši vlastní situaci a pohnout se z místa.

Jsem přesvědčen o tom, že klíčem ke zdravému duchovnímu životu a růstu je správné naslouchání Božím slovu a důsledná osobní poslušnost.

Přes všechnu bídu a mdlobu křesťanů můžeme říct, že Pán Ježíš neumíral na kříži zbytečně. Jeho smrt a vzkříšení přinesly mnohým lidem nový život, záchranu a naději. Těm v Korintě kdysi i nám v Praze dnes. Boží milost pomohla mnohým ztraceným existencím na nohy, mnohým nešťastným přinesla pokoj, mnohým zoufalým naději...Ježíš Kristus přišel na tento svět a přinesl dar plného a pravého života. On přinesl tento dar také pro každého z nás a povzbuzuje nás k tomu, abychom z bohatství Jeho lásky a milosti brali pro sebe novou sílu i plnost Ducha svatého a přinášeli ovoce nového života. Nepromarněme ani svůj život, ani darovaný čas a ani Boží vzácnou milost, kterou denně přijímáme. Nezapomeňme na to, že Boží milost je dar, o který můžeme přijít. Tehdy, když nám přestane být drahý a vzácný.

(Pha – 4.3.2006 – B. Kaleta)